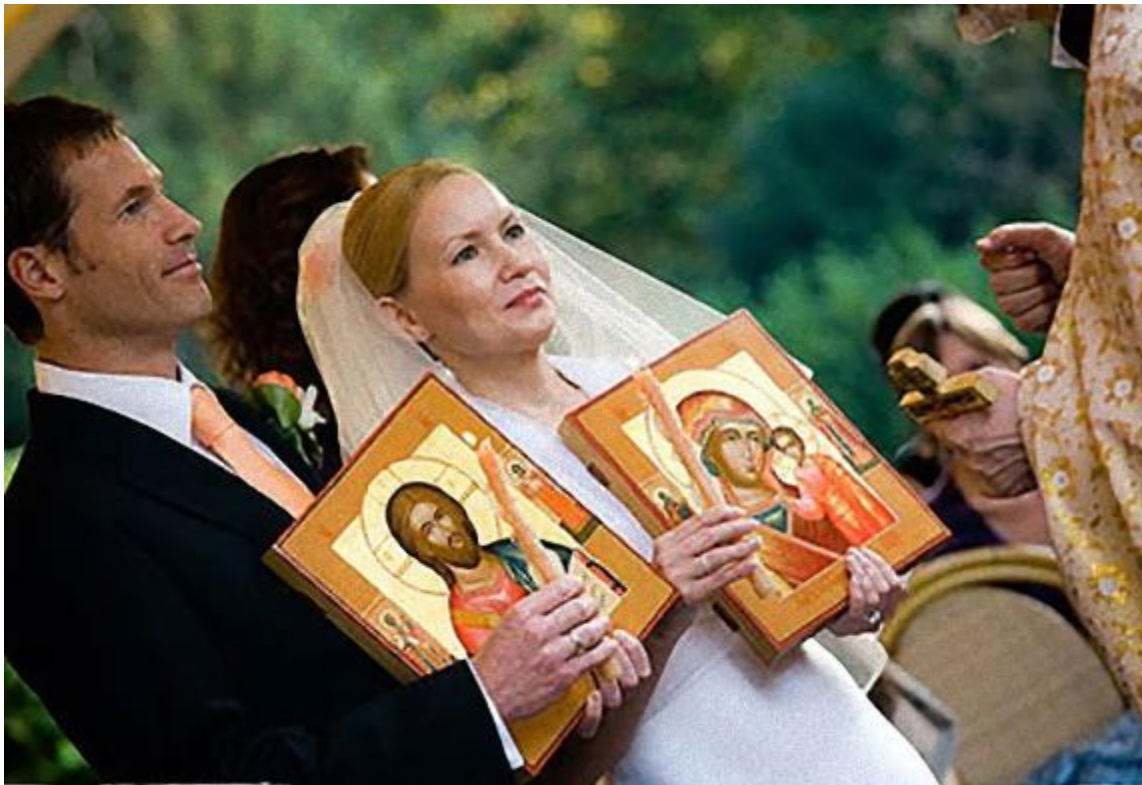

Απλές σωτήριες διέξοδοι για την οικογένεια.

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης (†).

Εμπνευστής, χειραγωγός, συνδετικός κρίκος της οικογένειας είναι ένας καλός και έμπειρος πνευματικός πατέρας. Καλό είναι να είναι ένας για όλα τα μέλη της οικογένειας. Όταν όμως για διάφορους λόγους δεν γίνεται, δεν πειράζει πολύ. Σημασία έχει να υπάρχει πνευματικός κι αν μην είναι κοινός, ώστε να δίνει κοινή γραμμή πλεύσεως.

Καλό επίσης είναι από μικρά και τα παιδιά – από τότε που κατάλαβαίνουν – να μάθουν την εξομολόγηση. Ούτε να τα ξεθαρρεύουμε, ούτε και να τα φοβίζουμε γι' αυτό. Φυσιολογικά, απλά, ειρηνικά, με φόβο Θεού, με σεβασμό, με ειλικρίνεια και τιμιότητα. Σε αυτό θα βοηθήσουν και οι γονείς και οι πνευματικοί, δίχως βία, πίεση και καταπίεση, που φέρνουν αντίδραση και άσχημα αποτελέσματα.

Για την οικογένεια και τη σύνδεσή της απαραίτητη είναι η ησυχία. Απλά οι λεγόμενες ώρες κοινής ησυχίας, αλλά γενικά είναι πολύ χρήσιμη η ωραία ησυχία. Ακούει κανείς μουσική στο δωμάτιό του, γιατί να την έχει τόσο δυ-

νατά και να ενοχλεί όλους τους άλλους, το ίδιο και με την τηλεόραση, στην οποία θα επανέλθουμε, ή όταν μαστορεύει κάποιος κάτι ή όταν συζητά. Γιατί συνεχώς να φωνάζουμε, σαν να μαλώνουμε, γιατί να επιτρέπουμε τόσο θόρυβο και μέσα στο σπίτι μας; Ο θόρυβος δημιουργεί ανησυχία, ταραχή, ένταση, νευρικότητα, θυμό.

Χρειάζεται να βρούμε και τις ώρες της προσωπικής ησυχίας προς μελέτη και περισυλλογή. Γεμίζουμε στενά το πρόγραμμά μας, δεύτερες εργασίες, πολλές υποχρεώσεις, δραστηριότητες, ανάγκες, μέριμνες, κοινωνικές εκδηλώσεις, επισκέψεις, δημόσιες σχέσεις και λοιπά. Ο πιο άγνωστος τελικά είναι ο πλησιέστερος εαυτός μας.

Μήπως φοβόμαστε να μείνουμε μόνοι; Μήπως τελικά αδυνατούμε να δούμε κατάματα το εσωτερικό μας κενό; Πρέπει οπωσδήποτε να δημιουργηθούν προϋποθέσεις κι ευκαιρίες ησυχίας. Να αφιερώσουμε λίγη ώρα και στον δικαιολογημένα απαιτητικό εαυτό μας. Αυτό δεν είναι εγωιστικός ατομισμός. Αν δεν βοηθηθούμε, δεν μπορούμε να βοηθήσουμε ποτέ.

Πάρτε τα παιδιά σας και πηγαίνετε σ' ένα μοναστήρι, σ' ένα εξωκλήσι στην εξοχή, ανάψτε ένα κεράκι, κάντε ευλαβικά τον σταυρό σας, αναπνεύστε, ξελαχανιάστε, αναπαυθείτε, πέστε δύο λόγια εγκάρδια με τους δικούς σας ανθρώπους. Πηγαίνετε να ψυχαγωγηθείτε στα λεγόμενα κέντρα διασκέδασης και η πολυκοσμία, ο καπνός, ο θόρυβος, η αναμονή σάς κουράζουν πιο πολύ. Πηγαίνετε για διακοπές και βρίσκετε πιο πολύ κόσμο εκεί απ' ό,τι στη γειτονιά σας.

Πηγαίνετε σε ένα προσκύνημα, σ' ένα Γέροντα, σ' ένα φτωχό. Μάθετε τα παιδιά να αγαπάνε, να προσφέρουν, να δίνουν, να χαίρονται. Πηγαίνετε σ' ένα φιλικό σπίτι που δεν θα συγχυστείτε με πολιτικολογίες και κουτσομπολιά, αλλά θα κερδίσετε κάτι πνευματικό. Πρέπει να συνδέονται οι χριστιανικές οικογένειες, να πιάνουν καλές φιλίες τα παιδιά τους. Στον δύσκολο κόσμο είναι αναγκαίες οι καλές συναναστροφές. Όλοι στο βάθος μας ζητάμε πνευματική ενίσχυση, συμπαράσταση, παρηγοριά.

Τον ελεύθερο χρόνο του δεν θα τον χαρεί αληθινά κανείς ούτε στο καφενείο, ούτε στη ντισκοτέκ, ούτε στην τηλεόραση. Η τηλεόραση έχει κατά- λάβει κεντρική θέση στη ζωή του νεοέλληνα. Είναι κάτι σαν αρχαία εστία, σαν

βωμός, σαν άμβωνας. Αγαπάται, προσέχεται, επηρεάζει, συντονίζει, αλέθει. Μαθαίνει νέο τρόπο σκέψευς και εκφράσεως, τι θα φορέσουμε, τι θα φάμε, που θα πάμε, τι θα κάνουμε. Πρότυπα οι «ήρωες» των φθηνών εκπομπών συνεχείας κι όχι οι ήρωες της πατρίδος, οι εκφωνητές κι όχι οι άγιοι.

Πήγα σ' ένα σπίτι στην Αθήνα. Ήταν οι γονείς με τα δύο τους παιδιά. Είχαν τέσσερις τηλεοράσεις, μία για τον καθένα. Τέλεια απομόνωση. Λέω-του-λάχιστον βάλτε τη μία στο σαλόνι, να κάθεστε όλοι μαζί, να συζητάτε αυτά που βλέπετε, έστω κι αν δεν συμφωνείτε.

Όταν λοιπόν κανείς κάθεται ώρες στην τηλεόραση και ζαλίζεται από τα μύρια που βλέπει κι ακούει, πώς να ησυχάσει, πώς να προσευχηθεί, να δει τον εαυτό του και τους δικούς του;

Πώς θ' ακουστούν τα λόγια μου, όταν σας πω να φέρετε στο σπίτι σας έναν ιερέα να κάνει αγιασμό ή ένα ευχέλαιο; Να φυλάτε αντίδωρο κι αγιασμό, να παίρνετε κάθε πρωί, ν' ανάβετε το καντήλι, να θυμιάζετε, να μαθαίνουν τα παιδιά, να χαίρονται, να κατανύσσονται, να ευλογούνται.

Να μαθαίνουμε και στις αγρυπνίες. Εδώ στον κόσμο δεν είναι μακρές και μεγάλες. Δίνουν χάρη στην ψυχή. Επίσης, ιδιαίτερα καλό είναι ο σύνδεσμος με την ενορία μας, τον εφημέριο της ενορίας μας, το κατηχητικό για τα παιδιά, τον κύκλο ομιλιών για τους μεγάλους, το φιλόπτωχο ταμείο. Το αγροτικό ιατρείο δίνει τις πρώτες απαραίτητες βοήθειες, έλεγε ο μακαριστός Γέροντας Παΐσιος, κι αυτό είναι η ενορία, τα μοναστήρια, είναι οι κλινικές για έκτακτες ανάγκες.

Να συνδεθούμε με τον άγιο της ενορίας μας, με τον άγιο του οποίου φέρουμε το όνομα. Στο δωμάτιο του παιδιού νάχουμε την εικόνα του αγίου του, τον άγγελό του κι όχι εκείνα τα ανθρωπόμορφα τέρατα των πολεμοχαρών παιχνιδιών και των εκκεντρικών τραγουδιστών με τις αλυσίδες, τους χαλκάδες, ως σκλάβους παθών εξουσιαστικών.

Να εορτάζουμε περισσότερο τον άγιο που φέρουμε το όνομά του, δίχως να το παραποιούμε, να το συντομεύουμε και να το κάνουμε ξενικό, κι όχι να εορτάζουμε μόνο τα γενέθλια δίχως εκκλησιασμό. Ούτε να ζητάμε από τους

ιερείς να δίνουν στη βάπτισμα ονόματα ξενόφερτα, που δεν υπάρχουν άγιοι τιμώμενοι με τέτοια ονόματα.

Από το βιβλίο: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Οικογένεια, Γονείς και Παιδιά. Ιερά Μητρόπολις Αιτωλίας και Ακαρνανίας, Μεσολόγγι 2009, σελ. 82.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>